

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 czerwca 2025 r.

w sprawie A. F.

uniewinnionego od czynu z art. 212 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych od wyroku

Sądu Okręgowego w Przemyślu z 12 listopada 2024 r., sygn. akt II Ka 237/24

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Lubaczowie z 12 czerwca 2024 r., sygn. II K 36/23

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć oskarżycieli prywatnych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

[J.J.]

UZASADNIENIE

III KK 281/25

Wyrokiem z 12 czerwca 2024 r., sygn. II K 36/23, Sąd Rejonowy w Lubaczowie uniewinnił A. F. od popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 11 kwietnia 2022 r. w Z. woj. [...] podczas oględzin nieruchomości w sprawie cywilnej o sygn. akt IC [...] toczącej się przed Sądem Rejonowym w Lubaczowie działając wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do

odrębnego rozpoznania pomówił A. B. i B. B. o zniszczenie i zagrodzenie we wrześniu 2019 r. pasa gryki szerokości 3 metrów, tj. występkę określonego w art. 212 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych podnosząc w niej następujące zarzuty:

Wyrokiem następnie z 12 listopada 2024 r., sygn. II Ka 237/24, Sąd Okręgowy w Poznaniu utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zasądzając od oskarżycieli prywatnych A. B. i B. B. na rzecz oskarżonego A. F. kwotę 1033,20 zł tytułem wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu odwoławczym oraz obciążył oskarżycieli prywatnych kosztami sądowymi postępowania odwoławczego.

Kasację od ww. orzeczenia sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych, który zarzucił mu rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. sąd odwoławczy nie uzupełnił postępowania dowodowego w oparciu o dowody, które zostały zawnioskowane przez oskarżycieli prywatnych przed sądem I instancji, lub nie uchylił wyroku I instancji w całości celem przeprowadzenia postępowania dowodowego, a które to dowody w sposób istotny mogły przyczynić się do wyjaśnienia sprawy;

2. sprawę w Sądzie Rejonowym rozpoznawała sędzia, która powinna była być wyłączona od rozpoznania sprawy na zasadzie art. 41 § 1 k.p.k.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na kasację złożył pełnomocnik uniewinnionego A. F. wnosząc o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżycieli prywatnych okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego

przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (tak: wyrok SN z 6.09.1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 11.). Nie może być też podstawą kasacji stwierdzenie, że sąd dopuścił się rażącego naruszenia prawa bez nawet próby wykazania wpływu ewentualnych naruszeń na treść orzeczenia. Innymi słowy to na podmiocie skarżącym ciąży obowiązek wskazania norm prawa, które naruszyć miał sąd odwoławczy, wskazując ich na rażące naruszenia w powiązaniu istotności wpływu ewentualnych uchybień na treść zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze wyżej wymienione wskazania natury ogólnej dot. wymogów formułowania zarzutów kasacyjnych stwierdzić należy, że skarżący przywołuje rażące naruszenie prawa procesowego nie wskazując przy tym na dane, które by – i tu należy zgodzić się z obrońcą uniewinnionego A. F. – identyfikowały in concreto przepisy procesowe, które zdaniem skarżącego zostały rażąco naruszone przez sąd odwoławczy. W części motywacyjnej jedynie skarżący przytaczając okoliczności faktyczne wskazuje na treść art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., którego naruszenia miałyby się dopuścić sąd I instancji – oceniając przy tym, że uzasadnienie wyroku sądu II instancji w zakresie podniesionych przez skarżącego w zwykłym środku odwoławczym zarzutów było enigmatyczne. Skarżący przy tym nie wskazał na istotność wpływu tak stwierdzonego uchybienia na treść orzeczenia. Samo bowiem stwierdzenie ogólne, którym posługuje się autor kasacji jest niewystarczające z punktu widzenia wymogów jakie są stawiane nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu. Stąd Sąd Najwyższy ocenił sposób formułowania zarzutu 1 kasacji oraz części motywacyjnej przywołanej na jego poparcie za niewystarczające – i tym samym ocenił go jako oczywiście bezzasadny.

Niezasadny jest również zarzut 2 kasacji. Otóż i w tym wypadku skarżący nie wykazał istotności wpływu ewentualnego naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. na treść orzeczenia. Podniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych przesłanka uzasadniająca wyłączenie sędziego z uwagi na fakt, że mógł być on w sporze

prawnym z oskarżycielami prywatnymi dotyczy przecież sposobu procedowania przed sądem I instancji. Zarzut natomiast naruszenia przepisu art. 41 § 1 k.p.k. nie został podniesiony w apelacji. Błędy zatem konstrukcyjne zarzutu 2 uniemożliwiały odniesienie się Sądu Najwyższego do jego treści a ogólne stwierdzenia, które zostały przytoczone w części motywacyjnej wniesionej kasacji odnoszące się do Konstytucji RP nie są wystarczające aby tak sformułowany zarzut mógł stać się podstawą uchylenia wyroku sądu II instancji, zwłaszcza, że skarżący uchybienie to odnosi do sądu I instancji a kasacją można zaskarżyć jedynie orzeczenie sądu II instancji - o czym była mowa przy okazji omawiania ogólnych podstaw prawnych kasacji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie kasacyjne oparto o przepis art. 640 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]